

Forfatter: Falbe, Christian Frederik

Titel: BREV TIL: Rosenørn-Lehn, Otto Ditlev FRA: Falbe, Christian Frederik (1873-01-10)

Citation: Falbe, Christian Frederik: "BREV TIL: Rosenørn-Lehn, Otto Ditlev FRA: Falbe, Christian Frederik (1873-01-10)", i *Det nordslesvigske Spørgsmaal, 1864-1879 - aktstykker og breve til belysning af den danske regerings politik (3. bind)*, Henrik Koppels, s. 156. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001825006-003-shoot-L0018250060030102.pdf> (tilgået 23. juli 2024)

Anvendt udgave: Det nordslesvigske Spørgsmaal, 1864-1879 - aktstykker og breve til belysning af den danske regerings politik (3. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Kammerherre Falbe, Gesandt i Wien, til Udenrigsminister Baron Rosenøm-Lehn.
Wien, 10. Januar 1873.*

Herr Baron,

En Artikel i »Schlesische Zeitung«, der betegnes som inspireret af Fyrst Bismarck selv, har søgt at bevise, at Østrig skyldte Preussen en Opreisning for sit ved Hertugen af Gramonts Meddelelser blottede Forhold til Frankrig i 1870, og at en saadan Opreisning maatte bestaae i Grev Beusts Afskedigelse og en formel Opgivelse af Art. V i Prager Freden. Jeg tog denne Blad-Artikel, skjøndt jeg ikke tillagde den noget Værd, til Udgangspunkt for nogle Bemærkninger, jeg igaar rettede til Hans Excellence, Grev Andrassy, for i Henhold til Deres Excellences i Depeche Nr. 1 af 3die Dennes ¹⁾ udtalte Ønske nærmere at sondere Situationen. Ministeren benægtede med Bestemthed, at Fyrst Bismarck skulde have Noget med Tilblivelsen af den omtalte Artikel at gjøre, og tilføiede, uden at jeg fra min Side gav nogen directe Anledning dertil, at det slesvigske Spørgsmaal vel blev berørt fra Tid til anden; men at det iøvrigt ikke stod i hans Magt at paatale vor Ret i Berlin. Det gjensidige Forhold mellem Østrig og Preussen stod klart siden Krigen, »og han var overhovedet af dem, som ikke lovede Noget, som han vidste med sig selv, at han ikke var istand til at holde«. Da jeg derefter bemærkede, at jeg meget vel forstod den Reserve, han s. 157 troede at maatte paalægge sig; men at vi fra vor Side, at dømme efter de preussiske Autoriteters Fremgang i Nordlesvig ikke kunde have stor Tillid til, at den preussiske Regjering af egen Drift vilde opfylde Art. V, fremkaldte jeg den Modbemærkning fra Grevens Side og med en ikke ringe Overbeviisning i Tonen: »at han ikke kunde dele denne min Mening; han troede at Preussen agtede at holde sine Forpligtelser, da det laae i dets egen Interesse«.

Naar jeg saaledes skal sammenfatte de Indtryk, som jeg i det Hele har faaet, deels ved mine Samtaler med Grev Andrassy, navnlig siden Salzburger Mødet, deels fra andre Sider, turde Stillingen være omtrent den: at Fyrst Bismarck i Salzburg overfor Grev Andrassy — hvis nære Ophøielse til Udenrigsminister dengang vistnok forudsattes imellem dem — erklærede sig villig til, uden at der kunde være Tale om noget Tryk fra Østerrigs Side, og anerkjendte det for stemmende med tysk Interesse, at imødekomme Danmarks og Nordlesvigernes til Art. V støttede Fordringer, saasnart Forholdene tillode det, og Terrainet var tilstrækkeligt forberedt. Man har saaledes Intet præciseret, hverken Omfanget af Afstaaelsen eller Tiden for samme, dog at denne var nær. Yttringer fra tyske Colleger tyde paa, at Hensigten fremdeles bestaaer i Berlin; »men at man var i Forlegenhed med, hvorledes man skulde gribe Sagen an, idet en Afstemning vilde berøve Preussen Besiddelsen af Als, paa hvilken man ikke vil renoncere«.

De Hentydninger om Vanskeligheden, ved at finde en Grændse paa Grund af Nationaliteternes Sammenblanding, der ere faldne overfor Grev Andrassy, have saaledes vistnok nærmere havt til Hensigt at dække hiin Forlegenhed og trække Tiden ud, end at fremkalde et Samtykke til, at Art. V helt bortfaldt. Spørgsmaalet er, om jeg saa tør sige, mere blevet til en Æressag for Preussen overfor Østrig, end det er en traktatlig Forpligtelse, som man herfra ligesaalidt har Evnen til at fordre opfyldt, som man har kunnet væрге sig s. 158 imod, at de Østrig selv gennem Prager Fredens Art. IV tilkommende Rettigheder faldt hen ved Begivenhedernes Magt. ¹⁾ Iøvrigt forsikkrede jeg Grev Andrassy om, at vi ikke lededes af noget Ærgjerrigheds Hensyn, men af det oprigtige Ønske, at see et fredeligt Forhold til vor Nabo ordnet paa en solid Basis, medens den nærværende Situation stedse indeholdt en Trudsel mod vor Existents; en Betragtning, hvis Gyldighed Grev Andrassy villigt indrømmede. ²⁾

C. Falbe.

Depeche Nr. 1, modtaget 17. Januar 1873.